

γίζη δσοντρείς ἢ τέσσαρες ἄνθρωποι. Ἐύρηται εἰς πόλ-
 λας νήσους τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Ἰνδιῶν, τὸ
 δὲ κρέας αὐτῆς θεωρεῖται πολυτελεῆς τροφή. Τὸ φραῖον
 ὀστούν δι' οὗ κατασκευάζονται κτένια πρόερχεται ἔκ
 τινων εἰδῶν χελωνῶν.

Ζῶα τινὰ ἔχουσι λίαν παράδοξα ὄργανα ἀμύνης. Ὁ
 ἀκανθόχοιρος ἐπιτίθεται ἀμυνόμενος διὰ τῶν ὀξειῶν ἄ-

σάκκον πλήρη μέλανος ὑγροῦ. Τοῦτο μεταχειρίζεται
 πρὸς ἀμυναν ὡδε: ἐὰν καταδιώκεται ὑπὸ ἰχθύος μεί-
 ζοντος αὐτοῦ, κενώνει τὸν σάκκον του ἐν τῷ ὕδατι, οὐ-
 τω δὲ ποιεῖ τοιοῦτον νέφος ὥστε τυφλῶνει τὸν κατα-
 δρομέα, καὶ αὐτὸς γίνεται ἀφαντος.

κανθῶν του τὰς ὁποίας ἐμπήγνυσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ
 ἐπιτιθεμένου κατ' αὐτοῦ ζῶου.

Ὁ ὀκτάπους ἔχει παράδοξον τρόπον διαφυγῆς ἀπὸ
 τῶν ἐπιτιθεμένων κατ' αὐτοῦ ἰχθύων. Ἐχει ὀκτῶ μα-
 κροὺς βραχιόνες, ἐπὶ δὲ αὐτῶν οἰοῦνται μικρὰ κωμβία
 δι' ὧν προσκολλάται ἐπὶ βράχου ἰσχυρῶς ἢ κρατεῖ
 ἰχθὺν ἀγρευθέντα. Τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ

Ο ΕΥΦΥΗΣ ΑΛΛ' ΟΚΝΗΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ ἐν τῇ παρατεθειμένῃ εἰκόνι παριστάμενος σπουδα-
 στής, βασιζόμενος εἰς τὴν εὐφυίαν δι' ἧς ὁ Θεὸς ἐπρόι-
 κισεν αὐτόν, ἀντὶ καὶ συναισθαθῆ τὴν μεγαλειτέραν
 ἣν εἶχεν ἐνεκα τοῦ δωρήματος τούτου εὐθύνην, διήρ-
 χετο τὰς πολυτίμους ἔρας τῆς νεανικῆς αὐτοῦ ἡλι-

κίας παίζων και άστειζόμενος. Ἡμέραν τινα, ἐνθ' ὃ διδάσκαλος ἐξῆλθεν τοῦ διαματίου, ὁ νεανίας οὗτος εἰσελθὼν ἐνεδύθη τὰ ἐνδύματα τοῦ διδασκάλου και μιμούμενος αὐτὸν διήρχετο τὰς στιγμὰς ὑποκινῶν τὸν γέλωτά τῶν συμμαθητῶν του. Ἄλλ' αἰφνης, ἰδὼν ὁ διδάσκαλος, ἐτιμώρησεν αὐτὸν τῶσον αὐστηρῶς, ὅσον ὁ τρόπος ἦν πρωτοφανής. Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, οὐδὲ καν νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀστειοῦ μαθητοῦ, ἐκάθισε παρὰ τὴν ἑδραν και ἤρατο τῆς παραδόσεως· τότε ὁ εὐφυής ἀλλ' ὀκνηρὸς, συνάμα δὲ και ἀστεῖος μᾶθητῆς, ἀπῆλθεν ὡς κατσηχυμένοι κύνες, μετὰ σιγῆς και μεγάλης συστολῆς. Ἡ εὐφυία δυστυχῶς πολλάκις καθιστᾷ πολλοὺς νέους οὐχι μόνον ὀκνηροὺς, ἀλλὰ και δυστυχεῖς διότι μεταβάλλουσι και τὸ ἱερὸν τοῦτο πλεονέκτημα εἰς μέσον διαφθοράς.

ΠΟΛΥΔΩΡΑ*

ΜΥΘΑΣΜΑ (BALLADE).

Ἀπομίμησις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, τοῦ *Burger*.

I.

«ὦ ὦρατέ μου Βρασίδα, δύο ἡμερῶν νυμφίε!
Τῶν πολεμιστῶν ἡ δόξα, ὦ Βρασίδα μου ἀνδρεῖε!
Ποῖα θναῖρα ἀπόψε διὰ σέ, σκληρέ, δὲν εἶδα!...
Ἄρα ζῆς ἢ ἐφρονεῖθες διὰ τὴν σκληρὰν πατρίδα;»

Ἐλεγεν ἡ Πολυδώρα, κλαίουσα ἐπὶ τῆς κλίνης
τὸν νυμφίον αὐτῆς, βέτις τὴν ἀφῆκεν εἰς ἀποίνης,
και μετὰ τοῦ Τουρκοφάγου ἐτρέφε νὰ εἶσῃ φρακτὴν
εἰς τοῦ Δράμαλη ἐκείνου τὸν βροντῶδη καταράκτῃν.

Εὐφροσύνη! εὐφροσύνη! ὁ σατραπῆς κατεστράφη! —
Ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τῶν Τούρκων ἐξεχείλισαν οἱ τάφοι!
Νίκη, νίκη! δόξα, δόξα! Ὁ στρατὸς τῶν Ἡμιθῶν
ἐπιστρέφει αἰῶν δόρυ τουρκοφῶν και ἀκαμαῖον!

Παῖδες, γέροντες, γυναῖκες τρέχουν εἰς τὰς λεωφόρους
διὰ νὰ προῦπαντήσουν τοὺς φιλετάτους διαφνηρόους·
εἰς τοὺς κώδωνας δὲ οὗτοι, οἵτινες τοὺς χαιρετῶσι,
μὲ τοῦ Ρῆγα τοῦ Φερραίου τοὺς παιᾶνας ἀπαντῶσι.

«Ἠλθες! Ἠλθες, ὦ υἱέ μου!» ἀνεβῆδον αἱ μητέρες.
«Νικητὴς τροπαιοφόρος;» ἀπ' ἑτέρου οἱ πατέρες.
«Φαίνεσάι μας Θεῶν ἴσως!» ἔλεγον γοητευμένοι
εἰς τοὺς ἑαυτῶν μνηστήρας, κόραϊ αἱ μεμνηστευμένοι.

Μάτην τοῦ στρατοῦ τὰς τάξεις διατρέχ' ἡ Πολυδώρα.
τὸν ὠρατῶν τῆς νυμφίον ἐν τῷ μέσῳ δὲν ἔωρα!
Μάτην κράζει: «Ποῦ εἶν' ὄθεν ὁ νυμφίος μου Βρασίδα;»
Τὸ «οὐκ οἶδα» τῶν ἡρώων τῆς φωνεῖ τὰς ἐλπιδας.

Μὲ ἐκπεπλεγμένη κόμη, μὲ δεδακρυμένον ἔμμα,
μὲ κλονιζόμενος πόδας και μὲ ἄλολίζον στόμα,
ἡ ἀθλία Πολυδώρα ἐπιστρέφ' εἰς τὴν οἰκίαν,
και ἡμιθᾶνης, παραρρῶν, πίπτει εἰς λειποθυμίαν.

II.

Εἰς τοὺς Φρήνους, εἰς τὸν κρόνον, ἡ καλή τῆς μήτηρ τρέχει. —
τὴν σηκῶνα. — Μὲ τὸ ὕδωρ τὴν ὡρὰν μορφήν τῆς βρέχει.
«Ἄ! ὦ μήτερ! Ἄ! ὦ μήτερ! ἄρες με νὰ ἐκψυχῆσω!
Ὁ Βρασίδα μου ἐχάθη! δὲν ζῆ πλέον ὁ Βρασίδα!
Μήτερ, χάνω μὲ ἐκεῖνον τὴν ζῶν και τὰς ἐλπιδας!
Χαῖρε, δὲν εἶδ' ἐπίψῃσω!»

* Τὸ ἀνωτέρω ποίημα, λαβῶσα ἡ Διευθυγὰς παρὰ τοῦ ἐνταῦθα διακείμενος κ. Εὐθυμίου Ραφτοπούλου, ἀδελφοῦ τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ, Ξενοφῶντος Ραφτοπούλου, εὐχαρίστως καταχωρεῖ αὐτὸ σήμερον ἐν ταῖς στήλαις τῆς Ἀθηναϊδος, ὡς οὐδέποτε δημοσιουθῆν.

«Τοῦ Θεοῦ ἄς δεθῶμεν μὲ πιστῆν, Σερμὴν καρδίαν;
Εἶναι εὐσπλαγχνος, ὦ τέκνον' ἴσως καμὴ εὐσπλαγχνῶν! —
Ὁ Θεὸς δὲν ἀνασταίνει, μήτερ, τοὺς ἀποθᾶμένους!...
Ὁ Βρασίδα μου ἐχάθη! — ἄς χαθῇ καὶ ὁ κόσμος ἅπας! —
Ἐρπετε γ' ἀποχωρήστε, ἀν. Θεέ μου, μᾶς ἡγάπας,
δύο νεονυμφευμένους!...»

«Κίρη μου! μὴ λέγε ταῦτα!... δόξαξαι και μὴ βλασφήμει!...»
«Τί! τὸν Πλάστην νὰ δοξάζω ἐνθ' ἔμεινα ἐρήμη!...
Ὁ Θεὸς σκληρὸς, ναι! εἶναι, ἀσπλαγχνος, ἀνελεσῆμων!
Ἀγαπῶν τοὺς ἀναίτιους ἀναίτιως νὰ παιδεύῃ! —
Διὰ τί εἰς τὸν Βρασίδα ἐν ἀνῆρένον φωνεῖς;
Τί τὸν ἐπαιτᾷς ἢ τλήμων;»

«Ἄν παιδεύῃ, μᾶς παιδεύει ὁ Θεὸς πρὸς τὸ συμπερον
τῆς ψυχῆς μας, Πολυδώρα, σφλλυποῦμενος, μὴ χαιρῶν!
τὴν ὑπομονὴν μας βλέπων μᾶς χαροποιεῖ και πάλιν...
Σίγα, κόρη μου μὴ λάλει! βλασφημίας μὴ θυλίει!
ἴσως ὁ Βρασίδας πνεῖ: ἴσως τὸν Βρασίδαν ἀτείλη
εἰς τὴν φίλην σου ἀγκάλῃν! —»

«ὦ Βρασίδα! ὦ Βρασίδα!... ὦ νυμφίε μου Βρασίδα!
Ποῦ κοιμᾶσαι φωνευμένος διὰ τὴν σκληρὰν πατρίδα; —
Ἄ! πατὴρ καταρᾶμένη!... Τοὺς νυμφίους μᾶς ἀρπάξεις!... —
Ἰπὲρ σοῦ μᾶς καταλείπου μ' ἀνθουσιασμένον βῆμα!
Καὶ χωρὶς νὰ τοὺς οἰκτείρη, αἰμώδης! εἰς τὸ μνημα
χαιρετάκως τοὺς στοιβάξεις!...»

«Ποῖος δαίμων ἐκ τοῦ ἄδου πλανᾷ, φεῦ! τὸ λογικόν σου;
Τρέξαι, ἐξομολογήσω, μαῦρ, εἰς τὸν Πνευματικόν σου! —
«Ὅλοι ὁ Πνευματικὸς μου, ἡ πατὴρς και ἡ Φρηκεία!...
Ὅλα ψεύδη, δὴ! ἀπάται εἰς οὐδὲνα ἀφελούσαι!...
Τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν τάφον γ' ἀναγείρουν ἀθνεύσαι!... —
Ὁμοι, ὦμοι τῇ ἀθλίᾳ! —»

«Κόρη ἄφρον! κόρη ἄφρον! βλασφημεῖσα, καταρῶσα!
Τοῦ Θεοῦ και τῆς Πατρίδος τὸν Βρασίδαν προτιμῶσα!
Πρὸ τῆς σκέψεως ὁ ἔρωσ τί πορεύεται και τρέχει;
Οἶδας σὸ ἀν ζῆ ἐκείνος, (κ' εἰς αὐτὸ μὴ ἀμφιβάλλης),
ἐν τὸν ἄπιστον ἀπίστως ἢ ἀγκάλῃ φίλης ἄλλης
περιβάλλεται και ἔχη;...»

«ὦ Βρασίδα! ὦ Βρασίδα... ὦ νυμφίε μου Βρασίδα!
Ποῦ κοιμᾶσαι φωνευμένος διὰ τὴν σκληρὰν πατρίδα;
ὦ Βρασίδα μου! Σὺ ἦσο ἢ ζῶν ὁ ἡλιός μου!
Ἐφρονεῖθης; — ἐφρονεῖθῃν!... Εἰς τὸν ἄδην εἶδ' οὐ ἴδω!...
Εἰς τὴν ἐρημον ζῶν μου, ναι, ἀπόψε τέλος δίδω,
ὦ Βρασίδα μου! ὦ φῶς μου! —»

«Μὴ συνειρηθῆς, Θεέ μου, ἀν τὸ στόμα τῆς προφῆρῃ
βλασφημίας! Ἡ ψυχὴ τῆς τὰς μισεῖ και τὰς ἐχθαίρει...
Ὁ συζυγικός τῆς ἔρωσ, ἡ συζυγικὴ τῆς Ἐλπίδος,
Κύριε, τὴν παρεκτρέπον, τὴν τυφλῶνουν! ὦ! μὴ σπεύσῃ;
ὦ! μὴ σπεύσῃς, Κύριε μου, τὴν ἀθλίαν νὰ παιδεύσῃς!
τὴν ὀργήν σου μὴ τῇ βίψῃς! —»

III.

Εἰς τὴν ἀπόγνωσίν τῆς λοιπὸν ἡ Πολυδώρα,
θεόν τε και Πατρίδα παντόλμως ἐβλασφήμει,
ἕχρις τοῦ ἰσημᾶν' ἢ μεσανύκτων ὡρα.
Ἐνῷ δὲ τότε ἀρπάξει ἐν πυροβόλον — εἴ μοι!
Και μελετᾷ αὐτόχειρ, ἢ βλασφημῶν νὰ γίνῃ...
τράπ! τράπ! τράπ! πόδας ἴππου εἰς τὴν ἑδὸν ἀλούει...
τὸ ἔπλον τῆς κρατούσας, προσεκτικῶν εὖς ταινεῖ...
τίς εἰς τοιαύτην ὡρὰν τὴν Σύραν αὐτῆς κρούει;

«Ὀυρᾶ! ὦ Πολυδώρα!... κατάβα, ἀνοιξέ μου!
Ὀυρᾶ! ζῆ ὁ Βρασίδα — μία φωνὴ τῆς κράζει
«Βρασίδα μου, νυμφίε, σὺ εἶσαι, ὦ Θεέ μου!
«Ὀῦ! Ἄρες τὸν Θεόν σου κ' ἐκεῖνος ἡσυχάζει! —»
• Λοιπὸν δὲν ἐφρονεῖθης; Ζῆς; ὦ! δὲν εἶμαι χῆρς;
Ἐλθε, ὦ συζυγέ μου! ἔλθε, ἄς ἀναβῶμεν!
Νὰ φωνεῖσθαι ἐσκόπου μ' αὐτὴν εἰδὼ τὴν χεῖρα! —
«Ὀῦ! Ἄρες τῶρα ταῦτα κ' ἔλθε γ' ἀναχωρῶμεν! —»